

KISA DERSLER

**DİYALEKTİK
EKONOMİK YASALARIN NESNELLİĞİ
TEORİ VE PRATİK
TEORİ - PROGRAM – STRATEJİ –TAKTİK
DEVRİM AŞAMALARI
DEVRİM VE REFORM
MİLLİ MESELE
PARTİ KAVRAMIYLA İLGİLİ TEZLER
PARTİ YAPISIYLA İLGİLİ TEZLER
PARTİ İŞLEYİŞİYLE İLGİLİ TEZLER
PARTİNİN GELİŞME SÜRECİYLE İLGİLİ TEZLER**

KISA DERSLER

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek Yayınları

Mayıs 2006

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek

Sahibi: Kıvılcım Ltd.

Adres:

Sahibi: Kıvılcım Ltd.

Şht. Sıtkı Hasan Sok.

No. 5 Kızılbaz, Lefkoşa, Kıbrıs

el: 0392 22 70 680

Faks: 0392 22 70 681

Web-sitesi: www.kibristasosyalistgercek.net

E-mail: info@kibristasosyalistgercek.net

İÇİNDEKİLER

KISA DERSLER

	Sayfa
1. DİYALEKTİK	1
2. EKONOMİK YASALARIN NESNELİĞİ	8
3. TEORİ VE PRATİK	11
4. TEORİ - PROGRAM – STRATEJİ –TAKTİK –DEVİRİM AŞAMALARI	13
5. DEVİRİM VE REFORM	18
6. MİLLİ MESELE	20
7. PARTİ KAVRAMIYLA İLGİLİ TEZLER	30
8. PARTİ YAPISIYLA İLGİLİ TEZLER	32
9. PARTİ İŞLEYİŞİYLE İLGİLİ TEZLER	33
10. PARTİNİN GELİŞME SÜRECİYLE İLGİLİ TEZLER	34

Kısa Dersler -1-

1. DİYALEKTİK

(ESAS OLARAK F. ENGELS'İN DOĞANIN DİYALEKTİĞİ ADLI YAPITINDAN DERLENMİŞTİR.)

1.Sonsuz olarak değişen ve sonsuz olarak hareket eden madde ve onun taleplerine uygun olarak hareket edip değiştiği hareketin kanunlar dışında sonsuz hiç birşey yoktur.

Tüm bilimler madde ve onun ürünlerinin şu veya bu somut ve sınırlı türlerinin hareket (ve değişme) kanunlarını araştırmak ve bulmakla yükümlüdürler. Görevleri budur. Diyalektik bilimi ise hareket (ve değişmenin) tüm türleri için geçerli olan en genel kanunları araştırmak ve bulmakla yükümlü olan bilim dalıdır.

Diyalektik, hareketin en genel yasalarının bilimidir.

Madde ve onun ürünleri üç ana alanda ele alınır.

1. Doğa, 2. İnsan Toplumu, 3. Düşünce

1. Doğanın hareket ve değişimi çeşitli tabii bilimler tarafından ele alınır. Moleküllerin hareketini inceleyen fizik, atomların hareketini inceleyen kimya, canlıların hareketini inceleyen biyoloji, gök cisimlerin hareketini inceleyen astronomi, atomun içindeki parçaların hareketini inceleyen çeşitli nükleer fizik dalları vb.

Doğa bilimlerinin incelediği doğanın tüm alanlarında geçerli olan, ve bu bilimler üzerinde yükselen, doğanın hareketinin genel kanunlarının bilimine ise Diyalektik Materyalizm denir.

2. Toplumun hareket ve değişimi çeşitli bilimler tarafından ele alınır. Üretim ilişkilerinin hareketini inceleyen siyasi ekonomi, üretim aletlerinin gelişimini inceleyen teknoloji tarihi, hukukun hareketini inceleyen hukuk bilimi, siyasetin kurallarını inceleyen siyaset bilimi vb.

Toplumsal bilimlerin incelediği toplumun tüm alanlarında geçerli olan ve bu bilimler üzerinde yükselen, toplumun hareketinin genel kanunlarının bilimine ise Tarihi Materyalizm denir.

3. Düşüncenin hareket ve değişimi çeşitli bilim dalları tarafından ele alınır.

Dilin hareketini inceleyen dil bilimi, düşünce tarihini inceleyen felsefe, bilginin esasını ve sınırlarını inceleyen epistemoloji, düşünce yöntemini inceleyen mantık vb.

Düşünce bilimlerinin incelediği tüm alanlarda geçerli olan ve bu bilimlerin üzerinde yükselen, düşüncenin hareketinin genel kanunlarının bilimine ise Diyalektik veya Diyalektik Mantık denir.

Canlı ve cansız türleriyle doğa, maddenin bir ürünüdür. İnsanlar da doğanın bir ürünü, insan toplumu ve düşünce de insanların ürünleri, yani onlar da maddenin ürünleridirler. Dolayısıyla, maddenin ve onun ürünlerinin hareket ve gelişmesinin bu üç alanda da geçerli olan en genel yasaları vardır. Bu kanunlar işte diyalektik biliminin sergilediği, diyalektik hareketin kanunlarıdır.

Bu kanunlar dört tanedirler:

1. Niceliğin niteliğe (ve niteliğin niceliğe) dönüşmesi kanunu.
2. Yukarıdaki kanun, yani bu iki zıttın birbirine dönüşmesi kanunu, bize otomatikman diyalektiğin bir diğer kanununu, Diyalektik hareketin esasını oluşturan kanunu sunar: zıtların birliği, birbirine dönüşmesi, birbirini yadsıması kanunu.
3. Yukarıdaki kanun, yani genel olarak zıtların birbirine dönüşmesi, bize otomatikman diyalektiğin bir diğer kanununu sunar: yadsımanın yadsıması, çelişmeli gelişme kanunu.
4. Yukarıdaki kanun, yani zıttını yadsıyan bir zıttın tekrar, daha üst düzeyde, zıttına dönüşmesi, bize otomatikman diyalektiğin bir diğer kanununu sunar: Spiral hareket.

1. Niceliğin niteliğe dönüşmesi (ve tersi) kanunu.

Su örneği gayet iyi bilinen bir örnektir: suyun bir niteliği onun sıvılığıdır. Halbuki su 0 santigrat dereceye kadar soğutulursa, yani ısısı nicel olarak değiştirilirse, 0 santigrat dereceye kadar değiştirmedeği sıvılık niteliğini aniden yitirir, katı halini alır, buz olur. Veya 100 santigrat dereceye kadar ısıtılırsa, yani ısısı nicel olarak değiştirilirse, 100 santigrat dereceye kadar değiştirmedeği sıvılık niteliğini aniden değiştirir, gaz halini alır, buhar olur. Burada niceliğin aniden, sıçramalarla nitel bir değişikliğe yol açtığını görürüz. Nicelik değişiklikleri (ısıdaki değişiklikler) nitelik değişikliğe, suyun halindeki (sıvı halindeki) bir değişikliğe (katı veya gaz haline) yol açmıştır. Niceliğin niteliğe dönüşmesi kanunu işte bu olguyu yansıtır. Niteliğin niceliğe dönüşmesi de bu örnekte, mesela suyun buhar haline gelmiş halinde onun hacmiyle ilgili olarak gayet barizdir. Sıvı halinde görecel olarak az hacime sahip olan su, gaz halinde aniden çok daha büyük bir

hacime kavuşur. Suyun geçirdiği nitel değişiklik, sıvı halinden gaz haline dönüşmesi, suyun ısısının nicel değişmesinin bu ürünü, onun hacminin nitel olarak yeni bir karakter kazanmasına yol açmıştır, daha önce santimetre küplerle ölçülebilen suyun hacmini ölçmek için artık metre küplere ihtiyaç vardır. (Buharın hacmi ise ayrıca basınca da bağlı bir olay). Buhar makineleri bu olgu üzerine inşa edilirler.

Hem doğanın tüm alanlarında, hem de toplumun ve düşüncenin tüm alanlarında bu kanunun geçerliliğinin pek çok örneğiyle karşılaşırız. Buradan şunu çıkarmamız gereklidir: nicelik kendi içinde niteliği barındırmaktadır. Nicelik niteliktir. Nitelik de aynen kendi içinde niceliği barındırmaktadır. Nitelik niceliktir. Nicelik ve nitelik birbirinin zıttıdır. Nicelik şeylerin karakterini, özelliklerini ilgilendirmez. Onu ilgilendiren şeylerin büyüklüğü, küçüklüğü azlığı çokluğu vb. dir. Şeylerin karakterleri, özellikleri niteliğin alanına girer. İşte zıtlar böyle kesin olarak birbirlerinden ayrılırlar. Birbirlerini dışlarlar. Gel gelelim olgular bize zıtların bu birbirlerini dışlamaları yanında, birbirlerini içerdiklerini, birbirlerine dönüştüklerini de gösteriyor. Niceliğin niteliğe dönüşmesi kanunu bize bu basit olguyu sunuyor.

Dolayısıyla,

2. Zıtların birliği kanunu hali hazırda ispatlanmış olarak karşımıza çıkmaktadır. Zıtlar her ne kadar birbirlerini dışlarsalar da, o kadar da birbirlerini içerirler. Bu olguyu da birbirlerine dönüşerek ispatlarlar. Zıtların birliği kanunu hareketin, yani maddenin esasını oluşturan hareketin metafizik bir hareket (hiçbir değişiklik ve gelişme içermeyen, kendi kendini tekrarlayan hareket türü) olmadığını, diyalektik bir hareket olduğunu (sürekli bir değişme ve gelişmeyi içerdiğini - geriye gidiş de dahil) ispatlayan temel kanundur.

Bu kanun hafife alınmaya gelmez. Zıtların birliği kanunu tüm zıtlar arası ilişkiyi kısaca özetler. Bu zıtların çeşitliğini, onların gelişmişlik seviyelerini, bunlardan doğan farklılıklarını ve aralarındaki ilişkilerinde farklılıklar içerdiğini anlatmaz. Bu olgu ama, bu kanunun kendini ortaya koyduğu her ilişkide gözlemlenebilir.

Niceliğin niteliğe dönüşmesini gözlemlerken, bu kanunun kendini ortaya koyuşunun bir türünü gördük. Ama bir diğer türüne hiç değinmedik. Suyun ısındaki nicel değişiklikler suyun, bu cisim halinde nitelik değişikliklere yol açtı. Cisimlerin halleri nelerdir? Katı, sıvı ve gaz. Bu nitelik olarak farklı hallerden katı ve gaz halleri birbirlerinin zıttıdır. Ve burada katı halinden gaz haline dönüşüm sıvı hali üzerinden ortaya çıkmakta, yani sıvı hali tarafından aracılıdırılmaktadır. Cisimlerin sıvı hali onların iki zıt hali, katı

ve gaz hali arasında bir aracıdır. Katı halden gaz haline dönüşüm sıvı hali üzerinden, hem katılığın, hem de gazlığın özelliklerini taşıyan sıvı hali üzerinden ortaya çıkmaktadır. Cisimlerin sıvı halleri onların ne katı ne de gaz halleridir ama aynı zamanda hem katı hem de gaz hallerinin özelliklerine sahiptir. Demek ki diyalektik zıtların birbirine dönüşümünde “hem o hem bu” hallerinin ortaya çıkacağını yadsımaz. Zıtlar arası ilişki somut olarak ele alınmalıdır. Gel gelelim, zıtların birbirine dönüşmesinde kriz halleri hem o hem buyu imkansız kılar. Ya o ya bu. Ya bir nitelik ya da onun tam zıttı bir nitelik. Mesela buhar halindeki su mutlak 0 (-273 santigrat derece) ile karşılaştığında önce sıvı haline dönüşmeye fırsat bulamaz, buz tutar Veya buz çok yüksek derecede bir ısıyla karşılaştığında yine sıvı haline dönüşmeye fırsat bulamaz, buharlaşır.

Herşey somuttur. Zıtlar arasındaki ilişki de. Somut olarak ele alınmalıdır. Kullanılacak genel yöntem şudur:

Diyalektik, tüm bilimler gibi ilişkiler bilimidir. İlişki halindeki en az iki şey olmamış hareket olmaz, hiç birşey olmaz.

O halde bir ilişkiyi ele alırız. Bu ilişkinin iki zıt yönü vardır. Bu zıt yönleri tek tek inceleriz. Bunların özelliklerini, karakterlerini, niteliklerini, eğilimlerini tespit ederiz. Şimdi sıra bunlar arası ilişkinin incelenmesine gelir. Bu aşamada otomatikman çelişmelerle karşılaşırız. Yani çelişmeler zıtlar arasındaki ilişkide ortaya çıkan zıt eğilimlerin, karakteristiklerin ilişki sürecinde kendilerini ortaya koyuşudur. Yani ele alınan ilişkideki zıtlardan biri çelişmenin bir yönünü, diğeri de çelişmenin diğeri yönünü oluşturmaz. Ele alınan zıtların eğilimleri, karakteristikleri, özellikleri, kısacası nitelik ve nicelikleri birbirini dışlayan ve birbirine dönüşen eğilimlerdir. Yani çelişmeler ele alınan ilişkinin, ele alınan zıtların içinde bulunmalıdırlar, onların ilişkilerinin içinde bulunmalıdırlar. Bu çelişmeler gelişirler, değişirler ve çözümlerini bulup yerlerini yeni çelişmelere bırakırlar. Böylece ele alınan zıtlar arasındaki ilişki de değişikliğe uğrar, barındırdığı eğilimler yumağının sunduğu çelişmeler işte bu antagonist zıtların geleceğini belirler, bu antagonist zıtların birbirleriyle mücadelesini belirler ve burada zıtların birbirine dönüşmesi imkansızdır. Antagonizma ancak bu ilişkinin, antagonist zıtlar arasındaki ilişkinin yok edilmesi ile, antagonist zıtların her ikisinin de birden yok edilmesiyle son bulur. Bu ilişkinin yol açtığı çelişmelerin gelişmesi de kaçınılmaz olarak bu sona yol açar.

Mesela proletarya ile burjuvazi arasındaki ilişki böyle bir ilişkidir. Toplumun bir parçasından mülk edinme özelliği dışlanmıştıdır. Bunlar proleterlerdir. Mülk edinme özelliği toplumun her geçen gün daha da küçülen bir bölümünün özelliğidir. Bunlar burjuvalardır. Dolayısıyla da toplumun bu iki kesimi arasındaki ilişki antagonist bir ilişkidir. Bu sonuca yol açan ve her gün yol açmakta olan olgular bu iki zıt, antagonist toplumsal kesimlerin

ilişkilerinin birliğinde yani kapitalist üretimde aranmalıdır, onun içerdiği çelişmeler ve antagonizmalar dizisinde aranmalıdır.

Buradan zıtların birliği kavramına da geçebiliriz. Genel olarak konuşulduğunda açıktır ki zıtların birliği bir zıttın diğerini de içinde barındırdığını, böylece de bir zıt niteliğin tam tersi bir zıt niteliğe dönüştüğünü, veya zıtların bir arada, ortaya çıkmış bir konumda birbirleriyle ilişki halinde olup işte bu bir zıttın diğerine, daha üst seviyedeki zıtta dönüşümünü mümkün kıldıklarını ve bu çerçevede birlikte olduklarını anlatabiliriz. Gel gelelim her şey somuttur. Zıtlar arası ilişki de somuttur ve somut olarak ele alınmalıdır. Öyle yapıldığında zıtların birliğinin de bir anlamı, bir içeriği olduğu görülür. Birlik (identity) belli bir anlama sahiptir, zıtlar biri burada diğeri zıt yerde o halde birlikte demekten öte, onların birliğinin içeriği sergilenmelidir. Proletarya ile burjuvazinin birliğinin anlamı basittir, o da komünizme dönüşmek zorunda olan kapitalist üretimdir. Zıtların birliği kanunu üzerinden, ve böylece de burjuvazi ile Proletaryanın birliği kavramı üzerinden pek çok siyasi sonuçlar çıkarmaya çalışanlar veya onlar arası antagonizmayı siyasi veya eğitimsel araçlarla, milli burjuva oldukları için antagonist olmaktan çıkararak halledeceğini, antagonist olmayan bir ilişkiye dönüştüreceğini iddia edenler işte Karl Marx'ın bize miras bıraktığı, somutun incelenmesinin ürünü olan olguları bir taşla iki kuş vurarak yok etmeye çalışan burjuva-küçük burjuva akıldanelerdir.

Zıtların birliği kanununu kendi çalışmalarımızda, somutun incelenmesinde kullanabilmemiz için Diyalektik mantığı, onun çeşitli kavramlar ve düşünce sonuçlandırma türleri arasındaki ilişkileri ele alış tarzını iyi bilmek gereklidir. Bu kavramlar ve mantık yürütme türlerinin bir listesi ve ele alınış tarzı Hegel'in Mantık kitabında bulunabilir. Hegel'in monist idealizminin yol açtığı zaafa burada değinmiyoruz.

Zıtlarımıza tekrar geri dönersek: Kendi başına nitelik yoktur. Nitelik, karakter, özellik, eğilim sahibi şeyler vardır. Mesela ilkel komünal toplum. Bu toplumu belirleyen özellik onda üretim araçlarının mülkiyetinin ortak olmasıdır. Gel gelelim bu toplum gelişmesi içinde sınıflı topluma yol açmıştır. Sınıflı toplumun niteliğini belirleyen üretim araçlarının özel, grup, sınıf mülkiyetidir. Yani ilkel komünal toplumda, onun ortak mülkiyet özelliği kendi içinde tam tersi bir özelliği barındırmaktaydı, özel mülkiyet özelliğini, ve gelişmesi içinde ortak mülkiyet özel mülkiyete, dolayısıyla da ilkel komünal toplum sınıflı topluma dönüştü. Yani bir zıt, daha üst düzeyde bir zıttına dönüştü. Şimdi de sınıflı toplum gelişmesi süreci içinde kapitalizme yol açtı ve bu toplum türü üzerinden sınıflı toplum tam zıttına, modern komünist topluma yol açmak üzeredir, yani sınıflı toplumun bir özelliği olan özel mülkiyet kendi içinde tam tersi bir özelliği, ortak mülkiyet özelliğini barındırmakta ve ona dönüşecek.

Ama nasıl? Burada bir niteliğin, özel mülkiyetin tam tersine ortak mülkiyete dönüşmesini sağlayacak gelişme, özel mülkiyet ile ortak mülkiyetin birliğini (identity) sergileyecek, onların birbirine dönüşmesini mümkün kılacak süreç yine zıtlar arası bir mücadele, Proletarya ile burjuvazi arasındaki ilişki üzerinden ortaya çıkmaktadır. Proletarya ile burjuvazinin birlikteliği kapitalizmi, dolayısıyla sınıflı toplumun özel mülkiyet karakteristiğini simgelediği gibi, yine bu birliktelik, dolayısıyla da bu mücadele kapitalist özel mülkiyetin modern komünist ortak mülkiyete dönüşmesini de mümkün kılan bir ilişkidir. Yani özel mülkiyetin (bir zıttın) ortak mülkiyete (onun zıttına) dönüşmesi burjuvazi ile Proletarya zıtlığının (birliğinin) içinde barındırdığı çelişmeler yumağının bu zıtların mücadelesine yol açması ve onların mücadeleleri üzerinden çözülmesi sayesinde mümkün olmaktadır. Yani zıtların birliği, birbirlerine dönüşümü somut olarak ele alınmalıdır. O zaman görülür ki bu dönüşümler hiç de öyle tek düze olaylar değildir. Bir niteliğin tam zıttı niteliği nüve halinde içinde barındırdığı ve süreç içinde ona dönüştüğü, zıtların birliği kanunu olarak formüle edildiğinde sadece bir sonucu, sürekli karşılaştığımız bir sonucu ortaya koymaktadır.

Dolayısıyla,

3. Yadsımanın yadsıması, çelişmeli gelişme kanuna yol açmaktadır. Çeşitli türleriyle zıtlar arası ilişkilerin yol açtığı bir sonuç bir niteliğin kendi içinde nüve halinde barındırdığı zıt bir niteliğe dönüşmesidir. Yani yeni nitelik eskisini yadsır. Buna yukarıda değindik. Ortaya çıkan yeni nitelik de tam tersini içinde nüve olarak barındırmaktadır. O da tam tersine dönüşür. Yani o da yeni ve tam tersi bir nitelikçe yadsınır. Burada tüm bu yadsımlar kendi içinde bir gelişme taşırlar. Şu veya bu nitelik zıttı tarafından basitçe yadsınmaz, onun geçirdiği tüm gelişmeleri koruyarak, onu daha üst bir aşamaya taşıyarak yadsınır. Yadsımanın yadsıması bize açıkça şunu gösterir: başlangıca dönülmüştür. Bir nitelik tam zıttı tarafından yadsınmıştır. Ama o da tam zıttı tarafından yadsınmıştır. Fakat onun tam zıttı başlangıçtaki nitelik idi. Yani başa dönülmüştür, şu farkla ki bu başa dönüş, bu geriye dönüş tüm bu dönüşümler sürecinin gelişmelerini içinde taşır. İlkel komünal toplumun ortak mülkiyet altındaki üretim aletleri ilkeldir. Modern komünist toplumun ortak mülkiyet altına alacağı üretim aletleri bilgisayar kontrollü makinelerdir. Geriye, ortak mülkiyete dönülmüştür ama tüm bu dönemlerin kazanımları korunarak...

Dolayısıyla,

4. Spiral hareket.

Yadsımanın yadsıması dairesel bir hareket türüdür. Başlangıca dönüşü

içerir ve sonsuzluğu simgeler, maddenin sonsuzluğunu simgeler. Madde dairesel hareket eden, sürekli bir süreçler yumağıdır. Birbirine geçmiş dairesel süreçlerin oluşturduğu sonsuz ve dolayısıyla başlangıçsız bir spiral süreçtir. Büyük patlama teorisi (big bang theory) bu daireler dairesi olarak maddenin hareketinin ne kadar zaman aldığı konusunda bize bilgi vermektedir. Büyük patlamadan bugüne kadar geçen dönem yaklaşık 15 milyar yıldır. Madde, gelişmeyi de içinde barındıran bu büyük dairesel hareketin de, tekrar büyük patlamaya geri dönecektir. Bunun da yaklaşık olarak ne kadar zaman alacağını da yakında öğreniriz.

Kısa Dersler -2-

2. EKONOMİK YASALARIN NESNELİĞİ

Hem doğanın hareketi, hem de toplumun ekonomik hareketi insan iradesinden bağımsız olarak vardır. Dolayısıyla, hem doğanın hem de ekonominin gelişmesinin uymak zorunda olduğu yasalarda insan iradesinden bağımsız olarak var olan ve bu süreçleri etkileyen ve düzenleyen yasalardır. Yani, hem doğal hem de ekonomik süreçlerin uymak zorunda olduğu yasalar iradi olarak yaratılamaz, tam tersine onlar doğal ve ekonomik süreçlerin içinde bulunmalı, öğrenilmeli ve böylece kavranılmalıdır. Yani, hem doğa bilimlerinin hem de ekonomi politik biliminin bu süreçleri incelerken bulduğu ve kullandığı yasalar, doğal ve ekonomik süreçlerde insan iradesinden bağımsız olarak varlıklarını sürdüren yasaların insan düşüncesindeki yansımalarıdır.

Doğada insanlardan bağımsız, insanların üzerindeki etkilerden kopuk olarak ele alınan doğada, doğanın yasaları kendilerini kör zorunluluk olarak empoze ederler. Orada yasaların faaliyetlerinde, bilinç söz konusu değildir.

Fakat doğa ile insanın ilişkisi söz konusu edildiğinde, insanın doğa üzerindeki bilinçli faaliyeti, yani üretim söz konusu olduğunda doğa yasalarının doğadaki kör zorunluluğu ortadan kalkar; şimdi söz konusu olan doğa yasalarının insanlar tarafından bilinçli kullanılışındır çünkü... Doğa yasalarını kavramış olan insanlar, bu yasaları gerçekten doğru bir şekilde kavradıkları ve onların taleplerine uygun hareket ettikleri oranda ve bu yasaların etkileri insanların tabiat üzerinde o günkü mevcut gücünü aşan etkiler olmadığı oranda onları kendi amaçlarına tabi kılar, bu yasaları başarmak istedikleri sonuçlara varmak için, üretim için kullanırlar. İnsanların doğa hakkındaki bilgilerinin gelişmesine orantılı olarak doğa yasalarını kendi amaçları için kullanma yetenekleri de, doğa üzerindeki hakimiyetleri de artar.

Burada, insanların doğa ile olan ilişkilerinde şu gayet açık ve herkes tarafından kabul edilebilir bir gerçekliktir ki, insanların doğayı kendi amaçlarına uyarlayabilmesi ancak ve ancak doğa yasalarının taleplerine uyarak mümkündür. İradi doğa yasaları icad ederek, yani doğa yasalarının taleplerine uymayarak doğa insan iradesine tabi kılınmaz, tam tersine, doğa kendi yasalarının taleplerine uymayanlar üzerinde hakimiyet kurar; doğanın hareketinin kör zorunluluğu onları yıkar !.

Ekonomik süreçler içinde aynı şeyi söylemek gereklidir.

Ekonomik süreçler insan iradesinden bağımsız olarak vardır. Onların yasaları ekonomik süreçler incelenerek bilince çıkarılabilir. Bir kere bu yapıldı

mı, ekonomik hareketin yasaları insanların ekonomik gelişmeyi bu yasaların taleplerine uygun olan amaçlarına yöneltebilmesinin, bu yasalara uygun olan istediği sonuçları alabilmesinin araçları haline gelirler.

Fakat, doğa ve onun yasaları ile ekonomi ve onun yasaları ve bu yasaların kendilerini ortaya koyuş şekilleri arasında farklılıklar da vardır.

Birincisi, doğa ve onun yasaları insanlık için, insanlık tarihi açısından süreklidirler. Halbuki ekonomi ve onun yasaları, doğrudan doğruya insanların faaliyetini söz konusu eden ekonomi ve bu faaliyetlerin yasaları olan ekonomik yasalar, insanlık tarihi açısından ve birkaç en genel yasa dışında sürekli değildirler, insanlık tarihinin belirli bir kesiti için geçerliliklerini korurlar, daha sonra ise güçlerini yitirirler ve süreç içinde yerlerini yeni ekonomik yasalara terk ederek yok olup giderler.

İkincisi, doğa yasaları ve onların etkilerinin araçları, insanların onları kullanarak doğrudan kendi amaçlarına uygun sonuçlar elde edişine karşı herhangi bir direniş örgütleyemez. Doğa yasalarının etki alanı doğa ve onların insanlar tarafından pratikte kullanılma şekli olarak üretim tekniği ile kısıtlıdır. Dolayısıyla, insanların doğa yasalarını kullanmasının sınırını belirleyen faktörler onların bu yasaları bilmeleri ve pratik üretim tekniğinde uygulayabilme yetenekleri; bu yasaların etkilerinin gücü; ve bizzat insanların ekonomik örgütleniş şeklidir. İnsanların doğa yasalarını kullanmaları alanında insanların ekonomik örgütlenişinin, kendine özgü talepleri nedeniyle doğa yasalarının öğrenilmesini ve onların bilinmelerine rağmen üretim tekniğine uygulanmalarını kısıtlaması dışında – komünizm harici ekonomik örgütlenmeler için geçerli olan bu olumsuz etki dışında - doğa yasalarının kullanılışı az çok doğrudan ve kolay olur.

Ekonomik yasaların kullanılışında ise durum tamamen farklıdır. Ekonomik süreçlerin yasalarının etki araçları bizzat insanların kendisi, sınıflı toplumlarda da sınıflardır. Bu nedendir ki eski sınıflar, eski ekonomik yasaların yaşamını sürdürmek, yeni ekonomik yasaların kendilerini empoze etmesini önlemek için direniş örgütlerler. Yeni sınıflar, geleceğin temsilcisi sınıflar da yeni ekonomik yasaların hayatta hakimiyet kurmalarını sağlamak için eski sınıfların örgütlediği bu direnci kırmak, yerle bir etmek ve bu yerle bir etme görevlerini örgütlemek zorundadırlar.

Dolayısıyla burada, ekonomik yasaların kullanılışı alanında, ekonomik gelişme yasalarının uygulanışı her zaman yeni ekonomik süreçlerin temsilcisi sınıfların görevi olmuştur. Yeni ekonomik yasaların yolunu açmak için eski sınıfların bu direncinin kırılması gereklidir.

Dün yeni olan ve kendine kanallar açmak isteyen ekonomik yasaların zaferi için bu yasaların taleplerine uymak istemeyen, onlara karşı direniş örgütleyen

feodalleri deviren burjuvazi bugün kendisi devirdiği feodallerle aynı konumdadır. O, bugün aşırı derecede toplumsallaşmış üretici güçlerin niteliğinin kavranmasını önlemeye; bu niteliğin ekonomik taleplerine uyulmasını engellemeye; kendine yol açmak için ekonomiyi zorlayan sosyalist ekonomik yasaların yolunu kapamaya çalışmaktadır. O zamanda tüm ekonomik sistem niteliğine, gelişme yönünün taleplerine uyulmadığı için; bu sistemin içinden doğru fıskırmak için kendini zorlayan, sistemin gelişmesi için zorunlu olan sosyalist ekonomik yasalara uyulmadığı için bu yasalar, bu sosyalist ekonomik yasalar kendilerini kör bir zorunluluk olarak empoze etmekte, insanların karşısına, insanlar tarafından kontrol edilemez doğa kuvvetleri gibi dikilmektedirler. Bollukta yoksulluk.

Ancak ve ancak Proletarya, burjuvazinin direncinin kırılışını örgütleyerek, kapitalist sistemin derinliklerinde yaşamakta olan ve burjuvazi tarafından uygulanışı engellendiği için kör bir zorunluluk olarak kendini empoze eden sosyalizmin ekonomik yasalarının önünü açabilir, ekonomik gelişmenin taleplerinin öğrenilmesini ve onlara, ekonominin yasalarına uyulmasını sağlayabilir. Proletaryanın ve dolayısıyla toplumun ekonomik yasaların taleplerine uyma yeteneği komünist toplumun örgütlenişi ile mükemmelleştirilir.

Bugünkü toplumun ekonomik örgütlenişi komünizmi talep etmektedir. Bu talebe karşı direnişi örgütleyerek, insanlığı açlığa, savaşa ve katliama sürükleyerek herkese malum insanlık düşmanı suçları işleyen burjuvazi ve onun taraftarları, insanlığını idrak edememiş hayvanlardır. Barbarlardır. Bilimin düşmanları, cehaletin şampiyonları, gericiliğin her türünün destekleyicisi ve koruyucusu rezil kepaze gangsterlerdir.

İnsanlığın tek umudu, Proletaryanın bu barbarlara karşı kendini örgütlemesi, onları devirmesi ve üretimi, ekonomiyi yasalarına uygun bir şekilde yeniden düzenlemesindedir.

İnsanlığın tek umudu muzaffer proleter devrimindedir. Komünizmdir.

Kısa Dersler -3-

3. TEORİ VE PRATİK

F. Engels`in `Almanya`da Köylü Savaşı` kitabına 1874 tarihli önsözünün son altı paragrafının bir özeti:

I- `Mücadele`nin üç yanı:

1. Teorik
2. Siyasi (Siyasi mücadele)
3. Ekonomik-pratiksel (Kapitalistlere direniş).

Bunların, `harmoni içinde; iç ilişkileri içinde; ve sistematik bir şekilde yürütülmesi.` Böylece hücumun, bir merkezde yoğunlaşarak güçlenmesi, `konsantrik hale gelmesi.`

II. Alman işçilerinin iki önemli avantajı

1- TEORİ:

Almanlar, Avrupa`nın en teorik halkıdır. Alman felsefesi, bilhassa Hegel`inki olmamış ALMAN BİLİMSEL SOSYALİZMİ - bu tek bilimsel sosyalizm- olamazdı. İşçilerin bu TEORİK DUYUSU, ARZUSU OLMASAYDI bilimsel sosyalizm onlara bu kadar işleyemezdi.

Bu teorik duyunun Alman işçilerine sağladığı üstünlük;

- i) tek tek MESLEKLERDEKİ şahane örgütlülüğüne rağmen, teoriye karşı vurdum duymazlığı nedeniyle İngiliz işçi hareketinin yavaş gelişmesi,
- ii) Orijinal şekliyle PRUDHONCULUĞUN Fransız ve Belçikalılar; daha da karikatürize edilmiş şekli olan BAKUNİNCİLİĞİN İspanyollar ve İtalyanlar arasında yarattığı karışıklık dikkate alınınca rahatça anlaşılır.

2- Almanların işçi hareketine en son girmeleri. Bu;

- i) Alman TEORİK SOSYALİZMİNİN üç ütopyik sosyalistin görüşleri üzerinde yükseldiği
- ii) Alman PRATİKSEL İŞÇİ HAREKETİNİN
 - a) İngiliz hareketinin; İngiliz SENDİKALARININ
 - b) Fransız hareketinin; Fransız işçilerinin SİYASİ MÜCADELESİ, bilhassa Paris Komünü üzerinde yükseldiği, bunların tecrübelerinden öğrendiği demektir.

III. Alman işçileri, proleter mücadelenin öncüleri haline gelmişlerdir.

Dolayısıyla,

1. ÖNDERLERİN GÖREVİ, bütün TEORİK sorunları daha iyi kavramaktır. Devamlı akılda tutulmalıdır ki, sosyalizm bir bilim haline geldiğinden beri, bir bilim olarak ele alınmayı, yani ÖĞRENİLMİYİ talep eder. (ÖĞRENME B.N.)

2- a) Böylece edinilen daha iyi anlayış işçi kitleleri arasında yayılmalı, (PROPAGANDA VE AJİTASYON. B.N.)
b) ve hem PARTİ, hemde SENDİKA ÖRGÜTLERİ birbirleriyle daha da yakınlaştırılarak güçlendirilmeli. (ÖRGÜTLENME. B.N.)

IV. Fakat asıl nokta hakiki enternasyonal ruhu korumaktır.

Dolayısıyla,

MÜCADELENİN TEORİK YANI

bir bilim haline gelmiş olan sosyalizmin bir bilim olarak ele alınmasından, tüm teorik sorunlarda daha iyi bir kavrayışın sağlanmasından oluşur. Dolayısıyla,

PRATİKSEL İŞÇİ HAREKETİ, iki yandan oluşur:

- 1- Siyasi (siyasi mücadele)
- 2- Ekonomik-pratiksel (kapitalistlere karşı, direniş).

Dolayısıyla,

Komünistlerin pratik çalışmaları da

1. Propaganda ve ajitasyon
2. Parti ve sendika örgütlerini, birbirine yakınlaştırarak güçlendirmekten oluşur.

Kısa Dersler -4-

4. TEORİ-PROGRAM STRATEJİ-TAKTİK DEVİRİM AŞAMALARI

-I-

1- MARKSİST TEORİNİN görevi, ülkenin ekonomik ve siyasi yapısının; nesnel objektif, kendiliğinden unsurun, proleter hareketin nesnel yönünün incelenmesidir.

Yani,

ülkenin ekonomik gelişmesi, kapitalizmin gelişmesi, eski iktidarın parçalanarak dağılması, Proletaryanın ve çevresindeki sınıfların kendiliğinden hareketleri, sınıfların çatışması vb. teorinin konusunu oluşturur ve teorinin görevi bunları incelemektir.

Yani,

teori, objektif süreçlerin gelişmesi ve gerilemelerini inceler; gelişmenin yönünü tanımlar ve kaçınılmaz olarak iktidara gelmekte veya iktidardan düşmekte olan sınıfları gösterir.

Tüm bunlar Proletaryanın ve onun partisinin iradesinden bağımsızdır ve son tahlilde tüm toplumun gelişmesini belirlerler.

2- Teorinin sonuçlarından yola çıkan MARKSİST PROGRAMIN konusunu da bunlar oluşturur.

Program, teorinin sonuçlarını bilimsel bir şekilde formüle ederek proleter hareketin hedeflerini belirler. Ve böyle yaparak devrimin amaçlarını belirler. Program,

i- ya kapitalizmin gelişmesinin belli bir dönemini, feodal - mutlakiyetçi düzenin kalıntılarının yok edilmesi ve kapitalizmin gelişmesi için koşulların yaratılmasını gerektiren bir dönemi hedefler.

Bu asgari programdır ve devrim burjuva-demokratik aşamadır.

ii- ya da bütün bir kapitalist gelişme dönemini, kapitalizmin yıkılması ve sosyalist üretimin örgütlenmesini hedefler.

Bu azami programdır ve devrim sosyalist devrim aşamasındadır.

3- STRATEJİ, hareketin objektif yönlerini inceleyen teori ve program üzerinde yükselir, program tarafından yönetilir.

Stratejinin alanı, teori ve programın tersine proleter hareketin subjektif yanı yani, Proletaryanın belirli bir hedefe yönelmiş bilinçli ve planlı hareketidir.

Dolayısıyla, strateji nesnel hareketin gelişmesine her hangi bir etki yapamaz, ancak ve ancak onlara dayanabilir ve onlara dayandığı oranda doğru olabilir. Fakat strateji, proleter hareketin subjektif yanında kesin bir etkiye sahiptir ve dolayısıyla, proleter hareketi nesnel gelişmenin gösterdiği yönde daha hızlı veya daha yavaş, daha acımasız veya daha acılı yönde geliştirebilir.

Daha fazlasını yapamaz.

Strateji, teori ve program üzerinde yükselerek, programda ortaya konan hedeflere erişmek için yani, toplumsal gelişmenin yönünün talep ettiği belirli bir tarihi dönemdeki hedefe erişmek için ulus ve uluslararası çapta birbirleriyle çatışan güçlerin kesin bir hesabını yaparak ve bütün ülkenin işçilerinin mücadele deneylerini göz önüne alarak, gelişmekte olan güçler dengesi içinde düşmana indirilen darbeden en büyük sonuçları en çabuk alabilmek için proleter hareketin yöneltmesi gereken genel yol ve çizgiyi çizer, Proletarya ve müttefiklerinin güçlerinin sosyal cephede sıralanışının bir planını çıkarır ve işte devrimin yolu denen şey de budur.

Stratejik plan örnekleri:

- i- burjuva-demokratik devrimde, ` iki taktik ..`
- ii- sosyalist devrimde, ` Nisan tezleri `.

4-TAKTİK, stratejik hedefe varabilmek için kullanılacak Proletaryanın mücadele ve örgüt türlerini, bunlardaki sürekli değişmeyi inceler.

-II-

1-Bir ülke devriminin hangi aşamada olduğu, hangi aşamalardan geçeceğinin tespiti için, proleter hareketin objektif gelişme süreci yani, ülkenin ekonomik ve siyasi yapısı M-L teori tarafından incelenmeli, böylece gelişmenin yönü, iktidara hangi sınıfların geleceği belirlenmeli böylece proleter hareketin HEDEFİ yani, devrim aşamaları PROGRAMDA tespit edilmelidir.

2- Ancak böyle bir kesin devrim aşaması tespiti temelindedir ki Proletaryanın

belirli bir hedefe yönelmiş bilinçli ve planlı hareketi yani, proleter hareketin subjektif yanı üzerinde belirleyici bir etkiye sahip olan stratejik plan doğru bir şekilde çizilebilir.

3- Leninist sürekli devrim teorisi ve Leninist sosyalist devrim teorisi bu tespitlerin reddi değil, bu tespitlerle kesin bir uyum üzerinde yükselmiştir. II. Enternasyonal döneminde Marksistler, sosyalist devrimin zaferi için önemli bir şartın Proletaryanın o ülke nüfusunun çoğunluğunu oluşturması olduğunu ve dolayısıyla da, kapitalizmin yeterince gelişmemesi nedeniyle Proletaryanın nüfusun çoğunluğunu oluşturmadığı ülkelerde sosyalizmin zaferinin imkansız olduğunu düşünürlerdi.

Fakat kapitalizmin Avrupa ve Amerika`daki daha sonraki gelişmesi, emperyalizm öncesi kapitalizmden emperyalist kapitalizme dönüşmesi ve Lenin` in farklı ülkelerin eşit olmayan ekonomik ve siyasi gelişmesi kanununu bulması bu tezin yeni gelişme şartlarına uymadığını, sosyalizmin zaferinin kapitalizmin gelişmesinin en üst aşamasına daha ulaşmadığı ve Proletaryanın nüfusun çoğunluğunu oluşturmadığı, fakat kapitalist cephenin Proletarya tarafından yarılması için yeterince zayıf olduğu tek tek ülkelerde gayet mümkün olduğunu gösterdi.

1915-16` da yükselen Leninist sosyalist devrim teorisi şu tezden hareket eder:

Sosyalist devrim, zorunlu olarak kapitalizmin en geliştiği ülkelerde muzaffer olmayacak; sosyalist devrim esas olarak kapitalist cephenin zayıf, Proletaryanın bu cepheyi yarması daha kolay ve mesela kapitalist gelişmenin orta derecede olduğu ülkelerde muzaffer olacak.

-III-

Bu görüşleri tutarlı bir şekilde savunabilmek için aşağıdaki hususlar dikkate alınmalıdır.

1- Burjuva-demokratik devrimi ile sosyalist devrimi ` birbirinden Proletaryanın hazırlık derecesi ve yoksul köylülükle birleşme derecesinden başka bir şeyle ayırma çabası Marksizmin çarpıtılması ve yüzeyselleştirilmesidir. ` sözleri şunları ifade eder:

i- objektif sürecin gelişme yönü sosyalist devrimi gösterdiği ve böylece devrim aşaması sosyalist devrim olarak tespit edildiğinde,
ii- sosyalist devrim aşamasına tekabül eden Proletarya-yoksul köylü ittifakı stratejik planı çizilir ve plana uygun çalışma yürütülür.

Dolayısıyla da, objektif sürecin gelişme yönü sosyalist devrimi gösterdiğinde,

burjuva-demokratik devrim ile sosyalist devrimi birbirinden 'ekonomik analiz' 'demokrasinin yaşatılması' vb. bahanelerle ayırmak muzaffer bir sosyalist devrimi hazırlamaktan kaçınmak, stratejik planın zaferini hazırlamaktan kaçınmak ve bu zaferi mümkün kılacak Proletaryanın hazırlık derecesi ve yoksul köylülerle birleşme derecesi dışında sosyalist devrim için gerekli ön şartlar aramak Marksizmin çarpıtılmasıdır.

Aynı meyanda, devrim aşamasını sosyalist devrim olarak tespit etmek için hali hazırda mevcut bir Proletarya-yoksul köylü ittifakı aramakta sosyalist devrimin zaferi için stratejik hedef olan bu ittifakı yaratma çalışmasının gerekliliğini, stratejik planın gerekliliğini ortadan kaldıran, stratejik planın kendiliğinden başarılmış olması anlamına gelen kendiliğindenci bir öneridir.

2- 'Sosyalist devrimin burjuva-demokratik devrimi ne ölçüde aşacağına mücadele ve ancak mücadele karar verir' sözlerinden şunlar anlaşılmalıdır. Partinin stratejisinin, proleter hareketin subjektif yanında kesin bir etkiye sahip olduğu; partinin, onun strateji (ve taktiklerinin) proleter hareketi objektif gelişmenin gösterdiği yönde daha hızlı veya daha yavaş geliştirebileceği akılda tutulduğunda;

devrimin objektif gelişmesinin gösterdiği yönde ne ölçüde adımlar atabileceğinde, dolayısıyla da burjuva-demokratik devrimden sonra sosyalist devrimi onu ne ölçüde aşabileceğinde ve sosyalist devrimin zafer kazanıp kazanmayacağına partinin belirleyici etkisi görülebilir.

Burada bahsi geçen 'mücadele'den şunlar anlaşılmalıdır.

i- sınıf mücadelesi tecrübesi: kitlelerin devrimci mücadelesi, kitlelerin burjuva ve küçük burjuva partilerin üzerlerindeki etkisinden kurtuluşu.
ii-hareketin devrimci proleter önderliğinin gelişme derecesi: partinin sayısal gücü, bağımsız karakteri, bilinci ve savaşıma yeteneği, onun kitlelerle bağı ve onlar üzerinde otoritesi ve sendika ve köylü hareketi üzerinde etkisi.
'Mücadele' sadece ve sadece objektif sürecin gösterdiği doğrultuda atılacak adımların ne kadar hızlı ve başarılı bir şekilde atılacağını belirler. Çünkü, burada bahsi geçen 'mücadele' hareketin subjektif yanına özgüdür. Sınıflar arasında süren kendiliğinden bir mücadelenin, sınıflar arası çatışmanın belli bir hedefe, bilinçli bir hedefe yöneltilmesi için verilen mücadeleyi belirtmektedir.

3- 'İktidarın bir sınıftan ötekine geçişi, kelimenin salt bilimsel anlamıyla olduğu kadar politik ve pratik anlamıyla da bir devrimin birinci, başlıca ve esas belirtisidir.'

'İktidar hangi sınıfın veya sınıfların elinde yoğunlaşmıştır, hangi sınıf veya sınıflar devrilmelidir, hangi sınıf veya sınıflar iktidara gelmelidir' her devrimin

esas sorunu `işte budur.`

`Her devrimin kilit sorunu hiç kuşkusuz iktidar sorunudur. Hangi sınıfın iktidarı elinde bulundurduğu her şeyin belirleyicisidir.`

Hangi sınıf veya sınıfların devrileceği, hangi sınıf veya sınıfların iktidara geleceği; ülkenin ekonomik gelişmesinin, kapitalizmin gelişmesinin, eski iktidarın parçalanmasının Proletaryanın ve çevresindeki sınıfların kendiliğinden hareketlerinin, sınıfların çatışmasının yani, objektif süreçlerin gelişmesinin ve gerilemesinin ve böylece gelişme yönün tanımlanmasının temelinde tespit edilmelidir.

Kısa Dersler -5-

5. DEVRİM VE REFORM

1. Reformlar için savaşım, egemen sınıfın iktidarını yıkmaksızın çalışan insanların koşullarının iyileştirilmesine ilişkin önlemler için verilen savaşımdır.

2.

- i) Reformcular, reform kazanımları uğruna işçi sınıfının eylemlerini ve amaçlarını doğrudan doğruya veya dolaylı olarak kısıtlarlar.
- ii) Reformcu için `nihai amaç hiçbirşeydir` ve onlar nihai amacı mesela ajitasyon çalışmasından mümkün olduğunca uzak tutmaya çalışırlar.
- iii) Reformist siyaset anayasal ödünler, anayasal reformlar koparmayı amaçlayan bir siyasettir. Güncel istekler olarak sadece reform isteklerini öne sürerler.
- iv) Reformcu için reform savaşımı her türlü illegal eylemden vaz geçmek ve böylece işçi sınıfının eylem ve amaçlarını kısıtlamak, kitlelerin devrim için hazırlığını suya düşürmek amacına hizmet eder.
- v) Burjuva iktidarı koşullarında reformcu taktiklerle yürütülen reform savaşı kaçınılmaz olarak bu iktidarın bir aleti durumuna dönüşür.
- vi) Reformcular için anlaşmalar bir sisteme, bir anlaşmalar siyasetine dönüşürler.
- vii) Reform yolu, düzenin yavaş yavaş biçim değiştirmesi yoludur.

3.

- i) Devrimci için reformlar, Proletaryanın devrimci sınıf mücadelesinin yan ürünüdürler.
- ii) Devrimciler reform için savaşımı tanırlar ve yorulma bilmeksizin reformlar elde etmeye ve onlardan yararlanmaya dönük tek `imkanı` bile kaçırmadan çalışırlar.
- iii) Devrimciler reform için çalışırken, propaganda ve ajitasyonlarında ve ekonomik kitle eylemlerinde reformculuğun sınırını aşan her adımı özenle geliştirir ve destekler; reform kazançları uğruna işçi sınıfının eylem ve amaçlarının her türlü kısıtlanışına karşıdırlar; nihai amacın gözden kaçırılmasına müsaade etmezler.
- iv) Devrimci için reform savaşımı legal eylem ile illegal eylemi bağdaştırmaya yarayan bir dayanak, dolayısıyla, burjuvaziye devirmek amacıyla kitlelerin devrimci hazırlığını amaç edinen illegal çalışmayı pekiştirmeye yarayan bir barınaktır.
- v) Burjuva iktidarı koşullarında devrimci taktikle reform savaşımı bu iktidarı baltalayan bir araçtır.
- vi) Devrimciler tek tek, somut anlaşmalar taraftarıdır ve bunları bir sisteme, bir anlaşmalar siyasetine dönüştürmezler.
- vii) Devrimci siyaset, devrimi amaçlayan bir siyasettir. Devrimci için devrimin

temel talepleri güncel taleplerdir.

viii) Devrimci için reformlar devrimin yan ürünüdürler, ikincil ürünüdürler.

4. Parlâmenter şekillerle boyanmış, feodal kalıntılarla karışmış, halihazırda burjuvazinin etkilediği ve bürokratik olarak şekillendirilmiş, polis tarafından korunan bir askeri despotluktan, böyle bir devletten ancak şu meşhur `halkın egemenliğine` dayanan yani, demokratik devrimin temel taleplerini talep etmek ve dolayısıyla bunların `legal araçlarla` elde edilebileceğini ileri sürmek reformizmdir.

Böylesi ülkelerde anayasal reformlar ütopya ve umutsuz çırpınışlar olarak eleştirilmeli, devrim propaganda edilmeli, temel burjuva demokratik talepler sürekli günün talepleri, devrimin talepleri olarak akılda tutulmalıdır.

i) Böylesi ülkelerde, bu tür devletlerden elde edilmesi teorik olarak mümkün olan reformları, sadece bunları savunup devrimi unutmak reformizmdir.

ii) Böylesi ülkelerde, demokratik devrimin temel taleplerinin ancak devrim ile mümkün olduğunu kabullenip devrimin propagandasını, devrimin taleplerinin propagandasını ve böylece Proletaryanın devrim için hazırlanmasını güncel bir sorun olarak görmeyen anayasal reformu o gün mümkün olan güncel bir sorun olarak gören siyaset reformcudur.

iii) İki tür reform vardır:

a- O günkü devlete empoze edilmesi teorik olarak mümkün olan, genellikle kısmi hedef (ve buna uygun geçici slogan) olarak bilinen talepler için mücadele... Bunlar ancak Proletaryanın devrimci sınıf mücadelesinin yan ürünüdürler.

b- O günkü devlete empoze edilmesi teorik olarak mümkün olmayan, genellikle temel hedefler olarak bilinen, burjuva demokratik devrimden talep edilen esas hedefler. Bunlar ancak devrimin yan ürünü olabilirler.

5. Reformlar yolu, anayasal yol ne `devrimci eylemleri` dıştalar, nede devrimci savaşımları.

Bir partinin devrimci ya da reformcu niteliğini tespit ederken belirleyici öge kendi başlarına bu partinin `devrimci eylemleri` değil, ama parti tarafından girişilen ve yararlanılan bu eylemlerin yönelik buldukları siyasi amaç ve görevlerdir.

Eski düzeni reformdan geçirme uğruna `devrimci eylemler` ve egemen sınıflar elinde kalan iktidar. Bu reform yoludur.

Eski düzeni yıkmak için, egemen sınıfı devirmek için `devrimci eylemler`. Bu devrimci yoldur, devrimin tam zaferi yoludur.

Kısa Dersler -6-

6. MİLLİ MESELE

- | -

Milli meselede iki eğilim gözlemlenir. Bunlar şunlardır.

1- Birinci eğilim: bir dünya pazarı ve bir dünya ekonomik sisteminin şekillenmesinin sonucu olarak doğan, milletler arasında daha yakın ekonomik ilişkilere doğru yönelmiş olan eğilim. Bu, çeşitli halkların birleşmesi eğiliminin İÇERİĞİDİR, gelecekteki dünya sosyalist ekonomisinin maddi öncüllerini hazırlayan eğilimdir.

Fakat,

Halkların karşılıklı bağımlılığı ve ülkelerin iktisadi birleşmesi kapitalizmin gelişmesi boyunca eşit haklara sahip halkların elbirliğiyle değil, daha az gelişmiş halkların, daha çok gelişmiş halklar tarafından baskı ve sömürsüyle gerçekleşiyordu.

Yani,

Halkların iktisadi yakınlaşma eğiliminin içinde geliştiği ŞEKİLLER, BİÇİMLER bu eğilime ters düşen şekiller, biçimlerdi. Bunlar şunlardır:

- i- sömürge fethi ve yağmalar, ulusal baskı ve eşitsizlik, emperyalist keyfilik ve zor.
- ii- `uygar` ulusların, `uygar olmayan` uluslar üzerinde uygulanacak egemenlik için kendi aralarında savaşım, vb.

2- İkinci eğilim: emperyalist baskı ve sömürgeyel sömürünün sonucu olarak doğan, emperyalizmin zincirlerinden siyasi kurtuluşa doğru, bağımız milli devletler kurmaya doğru yönelmiş eğilim, halkların birleşmesinin şiddet biçimlerinin bastırılması eğilimi. Bu, birinci eğilimin içinde gelişebileceği, birinci eğilime uygun düşen çeşitli halkların birleşmesi eğiliminin uygun ŞEKİLLERİ, BİÇİMLERİDİR, gelecekteki dünya sosyalist ekonomisinin manevi öncüllerini hazırlayan eğilimdir. Bu ikinci eğilim,

i- ezilen yığınların emperyalist birleşme biçimlerine karşı başkaldırması ezilen sömürgeler ve bağımlı milliyetlerin emperyalist boyunduruktan kurtulma savaşimleri anlamına geldiği,

ii- halkların özgürce onanmış bir ittifak temelinde birleşmesini istediği için bir ilerleme eğilimiydi ve yine öyledir.

3- Emperyalizm için bu iki eğilim uzlaştırılmaz çelişmeleri temsil eder çünkü, emperyalizm sömürgeleri sömürmeden onları `yekpare bütün` çerçevesinde tutmadan var olamaz.

Kapitalizme özgü biçimler içinde dile gelmiş bu iki temel eğilimin savaşımı çok uluslu burjuva devletlerin tarihini doldurur.

Kapitalist gelişme çerçevesinde sömürge burjuva devletlerin iç bozukluğu ve organik istikrarsızlığı. İşte bu eğilimler arasındaki uzlaşmaz karşıtlık sonucudur.

Bu temel karşıtlığın başlıca sonuçları şunlardır:

- i- bu tür devletlerin içindeki kaçınılmaz çatışmalar,
- ii- bu tür devletler arasındaki kaçınılmaz çatışmalar,
- iii- eski sömürge devletlerin yıkılması, ve yenilerinin kurulması,
- iv- dünya siyasal haritasında yeni bir düzenlemeye yol açan yeni sömürgeler fethi yarışı ve çok uluslu devletlerin yeniden dağılışı.

4- Komünizm için ise, tam tersine, bu iki eğilim bir tek davanın, ezilen halkların emperyalizmin boyunduruğundan kurtuluşunun iki yanındırlar, çünkü, komünizm halkların bir tek dünya ekonomik sistemi içinde birleşmelerinin ancak karşılıklı güven ve gönüllü anlaşma temelinde mümkün olabileceğini ve halkların gönüllü birliğine giden yolun sömürgelerin `yekpare` emperyalist `bütün` den kopmaları, sömürgelerin bağımsız devletlere dönmesinden geçtiğini bilir.

Ve Ekim devrimi ispatlamıştır ki, milletler arasında daha yakın ekonomik ilişkilere doğru yönelmiş eğilime tam uyan, ancak karşılıklı güven ve gönüllü anlaşma temelinde mümkün olan halkların bir tek dünya ekonomik sistemi içinde birleşmelerini mümkün kılan tek şekil, kapitalizmin yıkılması, Sovyet düzeninin kurulması ve bu Sovyet düzenlerinin Sovyet Cumhuriyetleri Federasyonu şeklinde birleşmesidir.

Milli meselenin gerçek çözümü ancak böylece sağlanabilir ve tarihin gelişme yönü bu yöndür.

- II -

Milli meselenin gelişmesinde üç dönem vardır.

1- Birinci dönem:

i- Avrupa'nın Batısında: İngiltere (İrlanda hariç), Fransa, İtalya, ve kısmen Almanya'da feodalizmin yıkılması ve bireylerin uluslar içinde birleşmesi dönemi.

Burada, bireylerin uluslar içinde birleşmesiyle merkezileşmiş devletlerin ortaya çıkışı aynı döneme rastladı. Bu, ulusların gelişmeleri içinde devlet biçimlerine büründüğünü gösterir ve bu devletler içinde önemli sayılabilecek ulusal guruplar bulunmadığından bu devletlerde ulusal baskıda yoktur.

ii- Avrupa'nın Doğusunda: Avusturya-Macaristan, Rusya'da: kapitalist gelişme yoktu, kapitalizm doğuş halindeydi ama, Türklerin, Moğolların ve öteki Doğu halklarının istilalarına karşı, bu istilaları durdurabilecek merkezileşmiş devletlerin kurulması gerekiyordu.

Burada, merkezi devletlerin oluşması, bireylerin uluslar içinde birleşmesi sürecinden daha hızlı olduğundan, ulus haline gelmeden tek bir devlet içinde yer alan birçok ulustan teşekkül etmiş karma devletler meydana geldi. Birinci dönemin özelliği:

Kapitalizmin şafak vaktinde, ulusların ortaya çıkışıyla, Avrupa'nın Batısında içinde milli baskının bulunmadığı salt milli devletlerin meydana gelişi; Avrupa'nın Doğusunda, başında daha gelişmiş olan tek bir ulusun bulunduğu ve daha az gelişmiş öteki ulusları önce siyasi, sonra iktisadi bakımdan boyunduruğu altına aldığı çok uluslu devletlerin doğuşu.

Bu nedenle, Doğunun karma devletleri uluslar arası çatışmaların, milli hareketlerin ve onun çözülmesi için çeşitli tarzların ortaya çıkmasını sağlayan ulusal baskının vatani olmuşlardır.

2- İkinci dönem

Yeni sömürü pazarları, ucuz hammadde, yakıt ve kol emeği peşinde koşan kapitalizm, sermaye ihracı için ve büyük demiryollarını ve deniz yollarını kontrolü altına alabilmek için ulusal devlet çerçevesinden taşarak, yakın ve uzak komşularının aleyhine topraklarını genişlettiği emperyalizmin ortaya çıktığı dönem.

i- Avrupa'nın Batısında: İngiltere, İtalya, Fransa gibi eski ulusal devletler

ulusal devlet olmaktan çıkıyor yani, yeni topraklar zaptederek birçok uluslardan meydana gelmiş çok uluslu devletler, sömürgeci devletler biçimini alıyorlar.

Böylece uluslara ve sömürgelere baskı siyasetinin yeni bir alanı haline geliyorlar.

ii- Avrupa'nın Doğusunda eski çok uluslu devletlerde: egemen uluslar da, komşu devletler zararına genişleme yani, güçsüz milliyetleri bağımlılaştırma eğilimi pekişiyor.

Bu dönemin Avrupa'nın Doğusundaki özelliği ulusal bağların güçlenmesi Çek, Polonyalı, Ukraynalı gibi bağımlı ulusların uyanmasıdır.

Bu uyanış, emperyalist dünya savaşı sonunda bu bölgedeki çok uluslu devletlerin dağılması, büyük devletler diye adlandırılan devletlerin boyunduruk altında tuttuğu yeni ulusal devletlerin (Polonya, Yugoslavya) meydana gelmesini, ulusal sorunun burjuvazi tarafından en `radikal` çözümü olarak bu yeni ulusal burjuva devletlerin kurulmasını sağladı.

2.A- Birinci ve ikinci dönemin ortak ve farklı yanları:

i- Birinci ve ikinci dönemin ortak özelliği: Her iki dönemde de uluslar baskıya uğrar, milli savaş günün savaşıdır ve milli mesele çözülmemiştir.

ii- Birinci ve ikinci dönem arasındaki farklılık: Birinci dönemde milli mesele, ayrı ayrı ele alına çok uluslu devletlerin bir iç sorunudur ve çoğunluğu Avrupalı olan az sayıda ulusu kucaklamaktadır. İkinci dönemde devletlerin iç meselesi olmaktan çıkan milli mesele, birçok devleti ilgilendiren bir mesele haline gelmekte; haklarından yoksun tutulan ulusları boyunduruk altında tutmak isteyen, Avrupa dışındaki halkları ve kabileleri de boyunduruk altına almak isteyen emperyalist devletler arasında savaş meselesi haline gelmektedir.

Böylece, daha önce ancak kültürlü uluslar arasında bir önem taşıyan ulusal mesele, bu tecrit edilmiş durumundan çıkıp, yeryüzünün tümünü ilk önce küçük kıvılcımlar olarak, sonradan kurtuluş hareketinin aleviyle sarıp sömürgeler genel meselesi haline bürünmüştür.

iii- I. Dünya savaşı sonrasında ulusal sorunla ilgili emperyalist `dünya tablosu` şöyledir:

a- Tüm bağımlı ve `bağımsız` (gerçekte kesenkes bağımlı) ulusal devletler yığınını ezen ve sömüren birkaç büyük devlet ve bu devletlerin ulusal devletleri sömürme tekelini için kendi aralarındaki savaşım.

b- Bağımlı ve `bağımsız` ulusal devletlerin `büyük` güçlerin dayanılmaz baskısına karşı savaşımı,

ulusal devletlerin kendi ulusal topraklarını genişletmek için kendi aralarındaki

savaşımı, her biri ayrı ayrı ele alınmış ulusal devletlerin kendi ezilmiş ulusal azınlıklarına karşı savaşımı,

sömürgelerin `büyük` güçlere karşı kurtuluş hareketlerinin pekişmesi, bu `büyük` güçlerin içlerinde ulusal çatışmaların kızışması,

içlerinde bir dizi ulusal azınlık bulunan ulusal devletlerin içinde de ulusal çatışmaların kızışması.

Burjuva toplum, ulusal sorunun çözümünde tamamen hileli müflis çıkmıştır.

3- Üçüncü dönem:

Sovyetler dönemi; egemen ve bağımlı uluslar meselesinin, sömürgeler ve metropoller meselesinin tarih arşivlerine havale edildiği, kapitalizmin yıkılması ve ulusal baskının ortadan kaldırılması dönemi.

a- Ekim devrimi, geri kalmış Doğu halkları ile, ileri Batı halkları arasında bağlar kurarak, bu halkları emperyalizme karşı ortak bir savaş kampında birleştirdi.

Böylece milli mesele, ulusal boyunduruğa karşı savaş gibi özel bir mesele olmaktan çıkıp, ulusların, sömürgelerin ve yarı sömürgelerin emperyalizmden kurtuluşu genel meselesi haline geldi.

b- Ekim devriminin gelişmesi gösterdi ki:

i- Milli burjuvazi `kendi halkını` ulusal baskıdan kurtarma peşinde değildi; o, halkın terinden karlar elde etmek, imtiyazlarını ve sermayelerini korumak özgürlüğü peşindeydi.

ii- Emperyalizm ile bağları koparmadan, mahalli burjuvazi iktidardan devrilmeden ve iktidar bu ulusların emekçi yığınlarının eline geçmeden ezilen ulusların kurtuluşu tasavvur edilemez.

iii- Ulusal meseleyi çözebilen tek düzen, yani, ayrı ayrı halkların ve kabilelerin barış içinde birlikte yaşamalarını ve kardeşçe işbirliğini sağlayacak şartları yaratmaya müktedir tek düzen Sovyet iktidarı düzenidir.

Sermaye iktidarı altında, üretim araçlarının özel mülkiyeti sürüp gittikçe ve sınıflar var oldukça uluslar arasında eşitlik sağlanamaz; sermaye iktidarını sürdürdükçe, üretim araçları elde etmek için savaş sürüp gittikçe milliyetler arasında hiç bir eşitlik olamaz, ulusların emekçi yığınları arasında işbirliği gerçekleşemez.

Ulusal eşitsizliği kaldırmanın tek yolu, ezilen ve ezilmeyen halkların emekçi yığınları arasında kardeşçe işbirliği kurmanın tek yolu, kapitalist düzeni yıkmak, Sovyet düzenini kurmaktır.

c- Böylece:

i- `Bütün iktidar milli burjuvaziye` şiarıyla ulusların kendi kaderlerini serbestçe tayin etme hakkı konusundaki eski burjuva anlayışın maskesini Ekim devriminin seyri düşürdü ve bu kavram bir kenara atıldı.

ii- `Bütün iktidar ezilen ulusların emekçi yığınlarına` şiarıyla, ulusların kendi kaderini serbestçe tayin hakkı konusundaki sosyalist anlayış benimsenme ve uygulanma hakkı kazanmış oldu.

iii- Ulusların kendi kaderini tayin hakkı ve `vatan savunulması` ilkesi ortadan kalkmamıştır. Ortadan kalkan, bunların burjuvaca yorumlarıdır. Bunların, sosyalist yorumları sayesinde ulaştığı devrimci azameti Doğu`da ve Batı`da görebiliriz.

d- Kendi milli burjuvazilerinin boyunduruğundan ve aynı zamanda `yabancı` burjuvazinin boyunduruğundan kendini kurtarabilmiş olan halklar, yani, ülkelerinde Sovyet düzenini kurmuş olan halklar emperyalizm var oldukça komşu Sovyet Cumhuriyetlerinin iktisadi ve askeri desteği olmadan kendi varlıklarını tek başlarına, ayrı ayrı koruyamazlar.

Sovyet Cumhuriyetleri tek bir devlet içinde birleşmedikçe; tek bir iktisadi ve askeri güç olarak birleşmedikçe ne askeri cephede, ne de iktisadi cephede dünya emperyalizminin ittifak halindeki güçlerine karşı direnemezler. Sovyet Cumhuriyetleri Federasyonu, bu tek devlet bağrında birleşmenin şeklidir.

e- Bu dönem henüz tam kuvvet kazanmamıştır çünkü, henüz başlamıştır, ama hiç şüphe yok ki bu dönem daha karar verici sözünü söyleyecek. Önemli olan Doğu`daki, hatta Batı`daki savaşın henüz burjuva milliyetçi etkilerden kurtulmaya vakit bulup bulamaması değil; önemli olan emperyalizme karşı savaşın başlamış olması ve bu savaşın er geç mantığı sonucuna (Sovyet düzenine b.n.) varacağıdır.

- III -

1-

i- Milli mesele kendi kendine yeten birşey değildir. Milli mesele, mutlak, her zaman için geçerli değişmez, yönelimi ve karakteri bir bütün olarak tarih boyunca değişmeyen bir şey değildir.

ii- Milli mesele, toplumun toplumsal-siyasi gelişmesinin bir parçasıdır ve bu genel meseleye tabidir. Milli meseleyi, var olan düzenin değiştirilmesi genel meselesinin bir parçası olduğu için tamamen sosyal şartlar, ülkede kurulmuş olan iktidarın karakteri ve genel olarak sosyal gelişmenin tüm seyri belirler.

iii- Devrimin gelişmesinin ayrı aşamalarındaki devrimin karakter ve görevlerindeki değişmeler, milli meselenin karakter ve görevlerinde buna uygun değişiklikler meydana getirir.

Devrimin gelişmesi genel sorununun bir parçası olan milli mesele, devrimin farklı aşamalarında verilen tarihi anda devrimin karakterine uygun düşen farklı hedeflere sahiptir.

2-

i- Emperyalist savaştan önce ulusal sorun Marksistlerin gözünde Dünya çapında bir sorun değildi ve Marksistler kendi kaderini tayin hakkına ilişkin temel istemi proleter devrimin bir parçası olarak değil, burjuva-demokratik devrimin bir parçası olarak görüyorlardı.

O günden bu yana uluslararası durum köklü bir şekilde değişti, bir yandan savaş, bir yandan da Rusya`daki Ekim devrimi ulusal sorunu, burjuva-demokratik devrimin bir parçası durumundan proleter devrimin bir parçası durumuna dönüştürdü.

ii- Eskiden milli mesele reformcu bir tarzda, kapitalin iktidarı, emperyalizmin devrilmesi, proleter devrimiyle hiç bir bağı olmayan, bağımsız, tecrit edilmiş bir sorun olarak ele alınırdı.

Leninizm ispatlamıştır ve emperyalist savaşla Rusya`da devrim teyit etmiştir ki, milli mesele, ancak proleter devrimiyle bağ içinde ve bu devrimin temeli üzerinde çözülebilir.

3-

i- Milli mesele proleter devrimi genel sorununun bir parçasıdır, Proletarya diktatörlüğü sorunun bir parçasıdır.

Yani,

i- Devrimci kurtuluş hareketlerinin içinde barındırdığı devrimci potansiyel daha tükenmemiştir. Bu devrimci potansiyeli proleter devrimi için kullanmak, ortak düşmanı, emperyalizmi devirmek için kullanmak, bağımlı ve sömürge ülkeleri emperyalist burjuvazinin yedeğinden devrimci Proletaryanın yedeğine, devrimci Proletaryanın bir müttefikine dönüştürmek imkanı vardır.

Buradan `hakim` ulusların proleterlerinin ezilen ve bağımlı halkların milli kurtuluş hareketini destekleme, kararlı ve aktif olarak destekleme zorunluluğu çıkar.

Batı`da devrimin zaferi, sömürgelerin ve bağımlı ülkelerin kurtuluş hareketiyle emperyalizme karşı devrimci ittifaktan geçer.

ii- Sömürge ve bağımlı ülkelerin devriminin bir özelliği devrimin yabancı emperyalizmin bu ülkelere hükmetmesine sivri ucunu yöneltmiş bir milli kurtuluş devrimi olmalarıdır.

O halde, emperyalistlere ve onların ülkedeki ajanlarına karşı mücadele bu ülkelerin devrimini tüm ülkelerin proleterlerinin emperyalizme karşı devrimiyle doğrudan birleştirir.

Ve dahası, emperyalizm bu ülke halklarının doğrudan sömürücülerini, feodal ağaları, militaristleri, kapitalistleri, bürokratlar vb., destekleyen ve harekete geçiren güçtür. O halde, bu ülkelerin işçi ve köylüleri kendi sömürücülerini aynı zamanda emperyalizme karşı mücadele etmeden yenemezler. Fakat bu olgu, bu ülkelerdeki burjuva devrimlerinin sınırlarını aşarak sosyalist devrime dönüşmesini mümkün kılan önemli faktörlerden biridir.

Sürekli zafer için, bu ülkelerin milli kurtuluş hareketleriyle Batı'nın ileri ülkelerinin proleter hareketinin gerçek bir bağı şarttır.

4- Birinci Dünya Savaşı dönemindeki gelişmelerin sonucu olarak Marksistler, milli ve sömürge sorununun kaderini sosyalist devrimin kaderine bağlamak gereğini duydular. Onlar,

- i- Kapitalin iktidarının devrilmesi ve Proletarya diktatörlüğünün örgütlenmesini,
- ii- Emperyalist orduların sömürge ve bağımlı ülkelerden kovulması ve bu ülkelerin ayrılma ve kendi milli devletini kurma hakkının garantilenmesini,
- iii- Milli düşmanlık ve milliyetçiliğin tasfiyesi ve halklar arasında enternasyonal bağların güçlenmesini,
- iv- Birleşmiş bir sosyalist halk ekonomisinin örgütlenmesinin ve bu temel üzerinde halklar arasında kardeşçe işbirliği kurulmasının, mevcut şartlar altında milli ve sömürge meselesinin en iyi çözümünü teşkil ettiği görüşüne vardılar.

- IV -

1- Şu anda yerel ve devletin iç sorunu olmaktan çıkıp, bir dünya sorunu, sömürgeler ve bağımlı milliyetlerin emperyalizme karşı savaşımı sorununa dönüşmüş olan ulusal sorunun özü, sömürgeler ve bağımlı milliyetler halk yığınlarının mali sömürüye karşı, bu sömürgeler ve bu milliyetlerin egemen milliyetin emperyalist burjuvazisi tarafından siyasal köleleştirilmesi ve kültürel kişiliksizleştirilmesini karşı savaşımında yatar.

Yani, söz konusu olan egemen milliyetin emperyalist grubunun, kitlelerin büyük kesimini ve her şeyden önce sömürge ve bağımlı milliyetlerin köylü yığınlarını sömürüp ezmesi, onları sömürüp ezerek emperyalizme karşı mücadeleye çekmesi proleter devrimin müttefikleri haline getirmesidir.

Yani, Ulusal sorun özünde köylü sorunudur. Tarım sorunu değil, köylü sorunu. Bu ikisi farklı şeylerdir. Ulusal sorun köylü sorunuyla da bir tutulamaz, çünkü ulusal kültür ulusal devletçilik vb. Sorunları da kapsar.

Ama köylü sorunu ulusal sorunun temelini içsel özünü oluşturur.

Milli hareketin ana ordusunu köylülerin oluşturması köylü ordusu olmamış güçlü bir ulusal hareket olmadığı ve olamayacağıın izahı burada yatar. Ulusal sorun özde köylü sorundur dendiğinde anlatılmak istenen de budur.

Bunu anlamamak bunu kabullenmemek milli hareketin içinde barındırdığı kuvveti küçümsemek, milli hareketin derinden derine devrimci ve popüler karakterini, milli kurtuluş mücadelesinin içinde barındırdığı muhtemel muazzam gücü anlamamaktır.

Ulusal sorun böyle konunca da, çeşitli milliyet burjuvaları arasındaki rekabet olsa olsa belirleyici olmayan ve hatta bazı durumlarda önemli bile olmayan bir öneme sahiptir.

2- Ulusların kendi kaderini tayin hakkını reddetmek, onun yerine emekçi halkın kendi kaderini tayini hakkını koymak yanlıştır, çünkü bu, milletler içindeki farklılaşmanın, proleterlerin burjuvaziden farklılaşmasının çizdiği yolun zig-zaglarını zorluklarını dikkate almamaktadır.

Bir ulusun ayrılma arzusunu kimin temsil ettiği konusunda tarihsel sınıf görüş açısına uygun olarak o ulusun, orta çağdan burjuva-demokrasisine, yada burjuva demokrasiden Sovyet veya Proletarya demokrasisine tarihsel gelişmesinin olduğu düzey dikkate alınmalıdır.

3- Verilen bir anda, ezilen milletler arasında bağımsızlık için ciddi bir halk hareketi olmaması gerçeğinden yola çıkarak ulusların ayrılması sorununun akademik, herhalükarda güncel olmayan bir sorun olduğu sonucuna varmak, ulusal sorunu uluslararası her türlü bağıllık dışında ele almak yanlıştır.

Yalnızca o zaman var olan şeye değil, uluslararası ilişkiler genel sisteminde gelişmekte olan ve kendini duyuran şeye de dayanmalı, yani, sadece o günü değil geleceği de hesaba katmalı.

Şu yada bu milliyetin kendi bağımsızlık sorununu ileri sürmeyi ve çözmeyi zorunlu bulacağı iç ve dış şartla bileşiminin ortaya çıkması çok mümkündür. Dolayısıyla, ayrılmaya ve devlet olarak örgütlenmeye kadar ulusların kendi kaderini tayin etmesi hakkı savunulmalıdır.

4- Milletlerin hakları sorunu tecrit edilmiş, kendi kendine yeten bir sorun değildir. O, proleter devrimi genel probleminin bir parçasıdır, bütüne tabidir ve bütün açısından değerlendirilmeli, proleter hareketin gelişmesinin çıkarları açısından değerlendirilmelidir.

Ezilen ülkelerin milli hareketleri, emperyalizme karşı mücadele bilançosunca gösterilen gerçek sonuçlar açısından; emperyalizmi zayıflatma, devirme eğilimi açısından; somut olarak, devrimci hareketin çıkarları açısından yani,

tecrit edilmiş olarak değil dünya çapında değerlendirilmelidir.

Hem milli hareketlerin büyük çoğunluğunun tartışılmaz devrimci karakteri, hem de bazı özel milli hareketlerin muhtemel karşı devrimci karakteri relatif ve özeldir. Emperyalizm şartlarında bu hareketlerin devrimci veya karşı devrimci karakteri formal görüş açısı, soyut haklar görüş açısı, formal demokrasi görüş açısından değerlendirilmemelidir. Yani, bu hareketlerde proleter unsurun varlığı, hareketin devrimci veya cumhuriyetçi bir programının varlığı, hareketin demokratik bir temelinin varlığı her zaman için gerekli bir ön şart değildir.

Dolayısıyla, emperyalizmi zayıflatmaya, devirmeye meyleden ve böylece proleter hareketin gelişmesinin çıkarlarına uygun düşen milli hareketler desteklenmelidir.

Emperyalizmi güçlendirmeye, korumaya meyleden ve böylece proleter hareketin gelişmesinin çıkarlarına ters düşen milli hareketler desteklenmemeli, reddedilmelidir.

Kısa Dersler -7-

7. PARTİ KAVRAMIYLA İLGİLİ TEZLER (Rusya Partisi'nin gelişmesinden derlenmiştir.)

1- Partinin temelini işçi sınıfı hareketi oluşturur, fakat

Parti işçi sınıfı hareketinden doğmaz.

Çünkü

Parti işçi sınıfı hareketinin bilinçli temsilci, işçi sınıfı hareketinin bilinci olan bilimsel sosyalizmin örgütsel şekil kazanmış cisimleşmiş şeklidir.

Halbuki

İşçi sınıfı hareketi kendiliğinden, kendi başına bu bilince ulaşamaz. Bu bilinç bilimsel bilgi gerektirir . Bilimsel bilgiye ise ancak burjuva entellektüelleri ve işçi sınıfı entellektüelleri sahip olabilirler . Dolayısıyla,

2- Parti, ancak Marksist-Leninist çevre ve gruplardan doğabilir.

Onlar, ML çevre ve gruplar, ilk en basit şekillerinde bile olsalar,

yani;

i) `milli` ve hatta `yerel` çapta birbirinden kopuk, birbiriyle kaynaşmamış, ii) kitlesel işçi sınıfı hareketinden kopuk, onunla birleşmemiş bile olsalar, yine de ancak onlardan Parti doğabilir.

Onlar, bu en ilkel, en basit şekilleriyle `siyasal parti olarak rüşeym aşamasındadırlar.`

(Buradaki `siyasal parti` kavramı `Parti` kavramından farklıdır. `Siyasal parti` kavramı `toplumsal hareket`, `halk yığınlarının atılımı`, `kitlelerin` örgütlü , siyasi faaliyeti anlamındadır.)

3- Onların, ML çevre ve grupların `yerel` birlik gerçekleştirmeleri, onların `milli` birlik gerçekleştirmelerine, yani Parti haline gelmelerine işaret ettiği için, Partinin oluşmasının yolunu açar.

4- Onların bu yerel birliği kitlesel işçi sınıfı hareketi ile birleşmeyi başarabilirse,

yani;

sosyalizm ile işçi sınıfı hareketi birleştirebilirse, bu yöresel birlik, işçi sınıfı hareketi tarafından desteklenen bir devrimci Partinin ilk gerçek olgunlaşmamış şekli, `rüşeym şekli`, `tohumu` olur. Ve onlar, bu yöresel şekillerine rağmen

işçi sınıfı hareketine yerel olarak siyasi önderlik getirdikleri,

böylece,

`toplumsal bir hareket`, `halk yığınlarının bir atılımı` oldukları için, `sahnede` bir siyasi parti olarak görünürler. Bir `siyasi parti` dirler.

5- Ve aslında Parti, ancak böylesi ML çevre ve guruplardan, işçi sınıfı hareketi ile bağ kurmuş ve ona sosyalist bilinç taşımış olan ML çevre ve guruplardan doğabilir,

6- Parti, böylesi ML çevre ve gurupların `milli` çapta; bu gün var, yarın yok olmayan, sürekli, istikrarlı bir birliği, kaynaşmasıdır.

7- Dolayısıyla,

Partinin aldığı, katettiği yol, ML çevre ve guruplarla başlar, ama ML çevre ve guruplar gerçek bir Parti değildir.

Kısa Dersler -8-

8. PARTİ YAPISIYLA İLGİLİ TEZLER

Parti iki esas kısımdan, parçadan oluşur.

1) Parti mekanizması, Parti aparatı.

Yani,

Parti kadrolarından oluşan, esas olarak profesyonel devrimcilerden oluşan, tüm Partiyi yöneten örgüt.

2) `Geniş` Parti üyelerinin içinde yer aldığı çeşitli örgütler.

Bunların dışında Partiyle bağ halinde, bu bağı bilir veya bilmez çeşitli örgütler vardır. Ama bunlar Partinin doğrudan parçası değildir, üyeleri Parti üyesi değildir.

Kısa Dersler -9-

9. PARTİ İŞLEYİŞİYLE İLGİLİ TEZLER

A) Merkezîyetçilik İlkesi:

1. Parti illegal ise, Parti örgütleri alttan seçim ilkesiyle oluşturulamaz. Bunun sonucu olarak Parti tamamıyla konspiratörel bir örgüttür:

Dolayısıyla,

2. Merkezîyetçilik Parti işleyişinin kuralıdır, ilkesidir, Yani:

- i) Bir tek kurallar düzeni-tüzük. Ve herkes için geçerli ortak disiplin.
- ii) Bir tek önder örgüt. Parti kongresi. Kongreler arsında MK.
- iii) Azınlık çoğunluğa uymalı.
- iv) Çeşitli örgütler merkeze uymalı.
- v) Alttaki örgütler üstteki örgüte uymalı.

B) Demokratik Merkezîyetçilik İlkesi:

1. Parti açık ve legal ise, Parti örgütleri alttan seçim ilkesine, demokratik seçim ilkesine uygun olarak oluşturulurlar.

Dolayısıyla:

2. Demokratik merkezîyetçilik parti işleyişinin kuralıdır, ilkesidir. Yani:

- i) Partinin en alttan en üste bütün yönetici organları seçilir.
- ii) Parti kuruluşları, kendi parti örgütlerine faaliyetleri hakkında düzenli rapor vermekle yükümlüdür.
- iii) Partide kesin bir parti disiplini olacak, azınlık çoğunluğa uyacaktır.
- iv) Bütün daha üst örgütlerin kararları, daha alt örgütler ve bütün parti üyeleri için uyulması zorunlu kararlardır.

Kısa Dersler -10-

10. PARTİNİN GELİŞME SÜRECİYLE İLGİLİ TEZLER

Parti iktidar öncesi iki aşamadan geçer.

Bu aşamaların genel özellikleri şunlardır:

A) Birinci aşama, birinci dönem: Partinin yaratılması dönemi.

Parti kadroları donemi

1) a) Parti itici güç olarak zayıftır, yani, kitle eylemlerinin Partisi olarak zayıftır.

Bu durumun birbiriyle bağıntılı iki nedeni vardır.

i) Partinin güçsüzlüğü; yani Partinin faaliyet, eylem alanının kısıtlı olması, Partinin eylem ve örgüt şekillerinin pek fazla çeşitliliğe sahip olmaması, Partinin çeşitli eylem alanlarında yetenek sahibi olmaması, dolayısıyla da Partinin güçsüzlüğü.

ii) Genel olarak işçi hareketinin gençliği, yani proletaryanın eylem alanlarının kısıtlı olması, proletaryanın eylem ve örgüt şekillerinin pek fazla çeşitliliğe sahip olmaması, proletaryanın çeşitli eylem alanlarında yetenek sahibi olmaması, dolayısıyla hareketin güçsüzlüğü.

Bu iki faktör birbirlerini etkileyerek partinin itici, götürücü güç olarak zayıflığı, kitle eyleminin partisi olarak zayıflığına yol açar.

b) bu zayıflık nedeniyle, yedeklerle manevrayı gerektiren partinin stratejisi zayıftır. Ve mesela köylülük daha bir yedek güç olarak sahneye çıkmamıştır. Dolayısıyla parti stratejik planı çizmekle yetinir. Yedeklerini hemen hemen hiç kullanmaz, onlarla manevra yapamaz

c) Yine bu zayıflık nedeniyle hareketin her türlü biçiminin kullanılmasını, vb. gerektiren Partinin taktikleri de zorunlu olarak kısıtlıdır. Hem Partinin örgüt ve eylem türlerinin hem de diğer devrimci örgütlerin ve proleter ve emekçi kitlelerin eylem ve örgüt türlerinin kısıtlılığı, çeşitli eylem ve örgüt türlerini, bunların çeşitli kombinasyonlarını kullanmayı, böylece kitlelerin kazanılarak stratejik başarının güvene alınmasını kısıtlar.

2- Bu dönemde komünizmin esas görevi; işçi sınıfının en ileri, en dürüst unsurlarını kazanmak, kadroları yaratmak, böylece öncüyü şekillendirmek; yani kadroları Partinin çekirdeği olarak tek birim halinde kaynaştırmak, yani Parti mekanizmasını, Parti aparatını yaratmaktır. Bu görevin yerine getirilmesindeki genel aşamalar şöyledir:

i) ÇEKİRDEK KADRO (Iskra gurubu gibi)

ii) bunların kadro yetiştirilmesi,

iii) kadroların proleter hareketin yolu içinde yeni Parti işçileri; Parti kadroları, işçi sınıfının en ileri unsurlarının kazanılması, böylece Partinin ülke çapında, `milli` çapta işçi partisine dönüşmesi. Bu aynı zamanda işçi sınıfının en ileri unsurlarının sempatisinin de kazanılması anlamına gelir.

Kadrolar, kadroların yaratılması ve bunların tek bir birim halinde kaynaştırılmasını önleyen burjuva akımlara karşı ideolojik mücadele içinde yetiştirilir, çelikleştirilir ve kaynaştırılır. Bu mücadele döneminde kullanılacak manevra şöyledir: `Sol`larla birlikte `sağ`a karşı.

3- Bu dönem hazırlık dönemidir; kitle eylemine hazırlık dönemidir.

Dolayısıyla örgüt, kitle ajitasyonu için örgüttür, kitle eylemi için örgüt değil. Yani; Parti sosyalizm ile işçi sınıfı hareketinin birliği olduğu için, Parti, işçi sınıfı hareketi saflarında siyasi ajitasyon yaparak onlara siyasi önderlik getiren, işçi sınıfı hareketi ile bağ kurmuş propaganda çevrelerinin `millî` çapta birliği olduğu için,

Parti sadece propaganda çalışması yürüterek işçi sınıfı hareketiyle birleşmemiş propaganda çevrelerinin birliği olmadığı için, ve Parti birinci dönem boyunca kitle eyleminin partisi de olmadığı için, birinci dönem boyunca Parti kitle ajitasyonu için örgüttür ve birinci dönem boyunca ajitasyon ve örgütleme çalışması Partinin sürekli görevidir. Ancak, Partinin dikkatinin merkezinde kendisi durduğu, Parti kadrolarının yaratılması, tek bir birim olarak kaynaştırılması durduğu için Partinin faaliyetinin esas şekli propagandadır.

B) İkinci aşama, ikinci dönem, Parti kadrolarının gerçek kitle işçi Partisine dönüşmesi dönemi.

1- a) Parti itici güç olarak, kitle eyleminin Partisi olarak güçlüdür. iki nedenle:

i) Parti güçlüdür; eylem ve örgüt türleri zenginleşmiştir, tecrübelidir.
ii) İşçi sınıfının hareketi ve yoksul emekçi kitlelerinin eylem ve örgüt türleri çeşitlidir ve tecrübeler kazanmıştır. Diğer devrimci örgütler de aynen.

b) Strateji atılım kazanır. Köylülük gibi bir yedeği garantilemek ve ondan yararlanmaya yönelmiştir.

c) Taktik atılım kazanır. Partinin, kitlelerin ve diğer devrimci örgütlerin eylem ve örgüt türleri zenginleşmiştir.

2- Bu dönemde Partinin esas görevi; geniş işçi-emekçi kitlelerini Partiye kazanmak, onlarla geniş ilişkiler kurmak, ülkede çoğunluğu kazanmaktır. Kitleler, kitlelerin Partiye kazanılmasının önünde engel olan burjuva akımlara karşı mücadele içinde kazanılır.

Bu mücadele döneminde kullanılacak manevra şöyledir:

`Sağ`larla birlikte `Sol`a karşı.

3- Bu dönem devrimci eylem dönemi, kitle eylemi dönemidir.

Dolayısıyla örgüt kitle eylemi için örgüttür.

Dolayısıyla Partinin faaliyetinin esas şekli kitlelerin pratik eylemleridir.